

Bohouš & Luční boudy

Pohádky pomohly sepsat Klára a Radka

OBSAH

Jak si Bohouš našel boudu	3
Jak se Bohouš učil vařit pivo	15
Jak se Bohouš učil počítat	25
Jak šel Bohouš na Sněžku	39
Jak Bohouš potkal historii	51

Jak si Bohouš našel boudu

Jednoho léta se krásné paní Bernardýnové v zemi jménem Česká republika narodilo pět štěňátek. Byla z toho veliká radost, štěňátka se měla čile k světu a největší pejsek, který měl i velké tlapky a dlouhou srst, dostal u bernardýnů velmi oblíbené jméno Bohouš. U pejsků je to trošku jinak než u lidských mláďat. Štěňátka bydlí u maminky v bříšku jen dva měsíce, a když se

narodí, stará se o ně jejich maminka spolu s člověčími pány ještě dalších osm týdnů. Pak jsou podle psích zvyklostí tyhle děti už dost velké na to, aby měly vlastní boudu.

Všechny tři Bohoušovy sestřičky si noví majitelé odvezli daleko – až do Velkého Svatobernardského průsmyku vysokých hor jménem Alpy. To je pro bernardýny přímo posvátné místo. Kdysi tam žil jejich praprapradědeček, slavný bernardýn Barry. Barry byl opravdový psí hrdina, který zachránil v průsmyku před zmrznutím čtyřicet lidí. Všichni bernardýni na celém světě si z něho od té doby berou příklad.

Také Bohoušův malý bratříček odjel na hory. Jeho nová paní si pro něj přijela

a odvezla ho na Šumavu. Od první chvíle se mu tam tolik zalíbilo, že si úplně zapomněl stýskat po domově. A tak doma zbyl ze všech sourozenců jen Bohouš.

Už mu byly dva a půl měsíce, pořád bydlel u maminky v boudě, která jim byla den ode dne těsnější, a navíc měl strach, jestli si ho k sobě vůbec někdo vezme. Svěřil se se svými starostmi paní chovatelce, a ta řekla: „Žádný strach, Bohoušku, mrkneme se na internet, jestli tam pro tebe nenajdeme místo, kde by se ti líbilo.“ Usadili se tedy k počítači a napsali: „Hledá se bouda.“ Počítač zabrumlal a po chvíli na obrazovce uviděli, že v našich nejvyšších horách Krkonoších je přímo pod horou jménem Sněžka veliká

Luční bouda a že prý tam zrovna hledají zaměstnance.

Pořádně si pročetli všechno, co o Luční boudě v počítači našli. Bohouš se divil: „Jéje, to je tedy stará bouda, skoro čtyři sta let, a jak je veliká! Když někde tak dlouho bydlí lidi, to tam bude určitě hezky. Mají tam prý pivovar, vaří tam guláš a řízky a skoro polovinu roku je tam sníh.“ Sníh sice nikdy neviděl, ale maminka mu vyprávěla, že ho prý mají bernardýni rádi. Bohouš byl přesvědčený, že tohle je to pravé místo pro něj, a tak paní chovatelka zavolala na Luční boudu, aby jim o Bohoušovi pověděla.

Potom už šlo všechno náramně rychle. Jak majitelé Luční boudy o Bohoušovi

uslyšeli, hned věděli, že je to přesně ten šikovný pes, kterého by tam potřebovali. Druhý den si pro Bohouše přijeli a odvezli si ho do jeho nového domova. Sotva vyskočil z auta a uviděl, kde bude bydlet, nevěřil vlastním očím: „Taková obrovská bouda!“ říkal si. „Tady pro mě bude jistě místa dost a určitě si tu najdu spoustu kamarádů.“ V tom se tedy nespletl. Milého Bohouše s radostí přivítali úplně všichni – kuchaři, číšníci, slečna z recepce, pokojské, pan sládek, a dokonce i přísný pan správce, který má celou tu velikou boudu na starost. Pořádně si prohlédl celou Luční boudu, ale lákala ho především voňavá kuchyně, kde ochutnal, jak dobře pan kuchař vaří. Mlsně se olizoval a pak vyšel

s novou paničkou na terasu před boudou, kde ho uviděly děti. Byly zrovna s rodiči na vycházce po horách, a na Luční boudě se všichni zastavili na svačinu. Roztomilý Bohouš se dětem tak líbil, že se jim vůbec nechtělo pokračovat v cestě na Sněžku.

Všichni kolemjdoucí i hosté se na Bohouše usmívali, protože byl opravdu milý, jak už tak štěňata bývají, někteří ho drbali za uchem a taky na bříšku, takže měl celý den tolik práce, až skoro zapomněl, že je čas jít na večeři.

Večer si Bohouš vlezl do svého nového pelíšku. Trochu se mu sice zastesklo po mamince, ale jak byl za celý den plný zážitků a uběhaný na tom zdravém horském vzduchu, během malé chvilky tvrdě usnul. Zdálo se mu, jak hrdinně zachraňuje hosty Luční boudy ve vánici stejně jako předek všech bernardýnů, jeho slavný děda Barry.

Jak se Bohouš učil vařit pivo

V pátek ráno si bernardýn Bohouš jako obvykle pochutnával na plné míse těch nejlepších granulí značky Brit. Jak si tak pomlaskává, jde okolo pan Josef, o němž Bohouš ví, že je tady na Luční boudě sládkem. Už zjistil, že má na práci vaření piva, ale právě ho napadlo, že vlastně vůbec neví, jak celá ta výroba probíhá. A tak neváhal, udělal psí oči a zaškemral: „Pane

Josefe, mohl bych se s vámi podívat, jak se to naše pivo vlastně vaří?“

Pan sládek měl dobrou náladu, a navíc, kdo by odolal upřenému psímu pohledu, a tak si pro ten den vzal Bohouše do učení. „Pivo se u nás v Čechách tradičně vaří ze sladu a chmelu. Na to tady používáme dvě veliké varny, vidíš, to jsou tyhle dva obrovské měděné hrnce. Naše pivo se jmenuje Paroháč a svoje jméno dostalo podle krkonošských jelenů, které na podzim vždycky posloucháš na verandě u boudy. A já ti teď, milý Bohouši, prozradím, jak se takový dvanáctistupňový ležák Paroháč vyrábí. Nadrtíme 85 kilogramů plzeňského sladu, zalijeme ho 400 litry vody a celé to budeme deset hodin vařit. Teď se přiučíš

i něco z předmětu, kterému se ve škole říká fyzika. V něm se děti učí, že voda se běžně – třeba v Praze – vaří při 100°C. Jenže to tady u nás neplatí. Bydlíme totiž na dost vysokém kopci, Bohouši, dokonce 1410 metrů nad mořem. Tady v té výšce máme nižší tlak vzduchu, takže u nás se voda vaří už při 94°C. Ze sladu, což je naklíčený pražený ječmen, se vařením uvolní cukry a my to pak celé ještě dochutíme kvalitním chmelem.“

„Mňam, cukry,“ skočil mu do vyprávění Bohouš a zamlaskal. Psi by se sice cukru měli spíš vyhýbat, ale Bohoušovi jako většina zakázaných věcí moc a moc chutnal. „Mně to pivo ale nikdy moc sladké nepřipadá.“

„Kdybys mě to, Bohouši, nechal dopovídat,“ čertil se trochu pan sládek. „To ještě zdaleka není všechno. Uvařené pivo dáme totiž do spilky a přidáme naše velké kamarádky kvasnice. Ty začnou ten cukr jíst. Jim totiž chutná ještě o moc víc než tobě, Bohouši. A jak ho tak jedí, tak z něj vyrábějí alkohol. Čím je v pivu více cukru, tím silnější nakonec bude, až kvasnice svou práci po pěti dnech dokončí. Pak si pivo musí odpočinout. Poleží si v tancích, to jsou takové ty velké nerezové nádoby ve sklepě, třeba měsíc nebo i dva. A až tam pěkně uleží, stane se z něj tenhle náš výborný ležák,“ dovyprávěl pan Josef a zálibně pozvedl půllitr s čerstvě natočeným pivem.

Bohouš se olizoval a slintal jako pravý bernardýn, a tak se ho pan sládek zeptal, jestli už vůbec může pít pivo. Jak známo, u lidí se tohle smí až od osmnácti let. Bohouš se hrdě postavil a ohlásil: „Mně brzy budou tři roky, a to je jako u vás lidí dvacet let, takže jsem dospělý a hrozně rád bych to naše pivo ochutnal!“ A tak spolu tedy opatrně ochutnávali. Pan sládek mu vysvětloval, že pivo se pije hlavně k jídlu a každý že by na sebe měl dávat pozor a pít s rozumem, aby se neopil.

Pak musel pan Josef na chvíli odejít a Bohouš zůstal sám. Jak se tak po pivovaru procházel, uviděl tam roztočená piva, pro která si měl za chvíli přijít kuchař, aby je použil do guláše. Bohouš neodolal po-

kušení a pil jedno za druhým tak dlouho, dokud se mu nezamotaly tlapky a on se natáhl jak dlouhý tak široký na podlahu, kde v mžiku usnul. Spal tam až do rána, takže neslyšel, jak se kuchař smál, když si pro piva přišel a jak se pan sládek zlobil nad neposlušností svého chlupatého učedníka.

Ani za tu lotrovinu nemusel Bohouše nikdo trestat, vytrestal se totiž sám. Ráno se vzbudil s příšernou bolestí hlavy. Paniče ho bylo líto, a tak mu dala studený obklad a šla s ním na zdravotní procházku kolem Luční boudy. Protože byl zrovna podzim, troubili z dálky jeleňi a Bohouš si při tom slavnostně slíbil, že příště bude toho Paroháče pít vždycky

jen k jídlu a hodně opatrně. Nakonec, je přece pes, a tomu dělá úplně nejlépe čistá krkonošská voda. A tak se zhluboka napil z pramene před Luční boudou a zase bylo dobře.

Jak se Bohouš učil počítat

Ve středu po ránu se bernardýn Bohouš vydal na pravidelnou procházku. Stoupal k návrší nad Luční boudou a cestou potkal skupinu dětí ze 3.B. Malých školáků byla plná cesta. Anetka, Adámek a Terežka Bohouše hladili a kluk jménem Standa mu dokonce dal svou housku se salámem, která chutnala opravdu skvěle. Bohouš se s dětmi dal do řeči a moc ho

zajímalo, kde se takhle brzy ráno berou tak vysoko v horách u Luční boudy.

Paní učitelka Bohoušovi vysvětlila, že v Praze není tak zdravý vzduch jako v Krkonoších, a tak se sem s dětmi vypravili na týden do školy v přírodě. Dneska prý vyrazili na výlet na Sněžku. Bohouš se divil a kroutil hlavou, protože vůbec netušil, co je to ta škola. „Škola je místo, kde se děti učí psát a počítat,“ řekla paní učitelka.

Bohouš tedy vyprovodil děti kousek po pěšince, aby měl jistotu, že na Sněžku správně treťí, když teď už věděl, že jsou na horách poprvé, a honem se běžel domů na Luční boudu zeptat, jestli také může chodit do školy. Bylo mu jasné, že psát s těmi jeho tlapami asi nepůjde, ale straš-

ně zatoužil naučit se počítat. „Bohouši, tobě přece stačí umět počítat do sedmi,“ řekla panička, „máš čtyři tlapky, dvě ouška a ocásek. Do sedmi je to až dost. Až budu mít volnou chvíli, tak si to počítání spolu procvičíme.“

S tím se ale Bohouš odmítal spokojit. Chtěl se začít učit hned teď. „Taky mám ještě oči, velký čenich, pořádnou pusku, v ní jazyk a spoustu zubů, na každé tlapě drápky. Tohle všechno bych chtěl umět spočítat. Kdepak jenom do sedmi!“ bručel si pod vousy, jenže to jeho bručení nikdo neposlouchal.

A tak smutně ležel před kuchyní a koukal, jak kuchař obaluje a smaží řízky. Bohoušovi se totiž náramně líbilo, jak je

vždycky obalený plátek masa nejdřív světlý a po usmažení nádherně zezlátne a jak báječně voní. Ze všech výborných jídel, která se na Luční boudě hostům nabízela, miloval Bohouš řízky úplně nejvíc.

Jak tak Bohouš pozoroval přípravu řízků, slyšel pana kuchaře, jak říká: “A jéje, přijela paní účetní, to zas bude počítání!” Tahle informace ho rychle postavila na nohy a rozeběhl se ke dveřím vyhlížet paní, které podle všeho počítání jde ze všech nejlépe. Paní účetní Květa byla starší dáma, která měla Bohouše moc ráda. Pohládila ho a hned jí bylo z jeho tázavého pohledu jasné, že Bohouš něco chce.

„Tak copak bys rád, Bohouši?“ zeptala se.
„Víte, když já bych chtěl umět počítat,“

řekl Bohouš. „Mohl bych se alespoň dívat, jak to počítání vlastně vypadá?“

A toho dne se od paní účetní už nehnul. Dovolila mu, aby jí pomáhal, protože hned rychle poznal, která faktura je od koho. Taková faktura od řezníka totiž voní úplně jinak než třeba faktura za elektřinu, a tak ji Bohouš paní účetní hravě našel. V ušetřeném čase ho na oplátku trpělivě učila sčítat a odčítat, násobit i dělit, a když už Bohouš všechny ty základní počty uměl, naučila ho dokonce vypočítat, za kolik se takový řízek dá vyrobit a také prodat. To Bohouše náramně zajímalo. Našli si v účtech cenu porce vepřového masa – protože Bohouš má nejradši vepřové

řízky, k tomu připočítali cenu mouky, vajíček, strouhanky i oleje, ve kterém se ta dobrota smaží, a tak si spočítali, kolik stojí suroviny na jeden řízek.

Bohouš byl nadšený, že je to tak levné. Jenže paní účetní mu řekla, že si vyzkouší, co se v počítání naučil, protože je ještě potřeba cenu materiálu vynásobit třemi. Tím teprve získá prodejní cenu, za kterou si host může řízek na Luční boudě koupit.

„Třemi? A není to nějak moc?“ divil se Bohouš.

„Kdepak, Bohouši, to je tak akorát,“ vysvětlovala mu paní Květa, „Také přece musí dostat výplatu kuchař, pan vrchní, číšníci, ta veselá paní, která myje nádobí, i ta milá slečna, která každý večer celou

kuchyni a jídelnu uklidí. A když se propálí stará pánev, za co myslíš, že se bude kupovat nová? Jenže to, milý Bohouši, ještě není všechno. Musíme sem připočítat ještě daň z přidané hodnoty, kterou platí hosté. Takže patnáct procent z tržby za tvé oblíbené řízky se hned odevzdá finančnímu úřadu. Aha, k procentům jsme se v počtech ještě nedostali! No, prostě si představ, že si z každého upečeného řízku ten finanční úřad pěkný kousek ukousne. A také z každé sklenice piva si upije, tam dokonce ještě větší díl než z jídla. Ale to už je trochu složitě povídání, to by ti moc zamotalo tu tvou velkou psí hlavu. Na daně je vždycky potřeba hodně času, s těmi jsou pokaždé

jen starosti,“ povzdechla si paní účetní, vypnula počítač a vystrkala před sebou zvědavého bernardýna ven z kanceláře.

Počítací den Bohoušovi rychle utekl, a už byl nejvyšší čas jít si lehnout do boudy a spát. Cesta k jeho obydlí na terase vedla přes restauraci, kde si hosté k večeři pochutnávali na guláši, svíčkové, pečených pstruzích, nadýcha-

ných borůvkových knedlících a samozřejmě i na řízcích.

V boudě se Bohouš stočil do klubíčka a brzy usnul. Po tak náročném dni se mu krásně spalo. Zdálo se mu, že je váženým úředníkem finančního úřadu, důležitě chodí po jídelně mezi hosty a beztrestně si z každého řízečku ukusuje svých patnáct procent.

Jak šel Bohouš na Sněžku

Jednou večer si bernardýn Bohouš s dětmi ze školy v přírodě fotil „selfíčko“, protože nemá vlastní mobilní telefon, a tak vždycky musí poprosit nějaké kamarády, aby mu fotografii udělali. Bohoušovi je pak hodná slečna z recepce posílá na Facebook Luční boudy a Bohouš má radost, že se o něm ve světě ví.

Při tom focení zaslechl, že se celá třída chystá zítra na výlet na vrchol Sněžky a moc zatoužil tam jít s nimi. Hned začal vrhat smutné pohledy na paní učitelku Morávkovou, tvářil se strašně vycpaně a užitečně a myslel si: „Někdo by přece měl dětem nést svačiny, tak velký pes, jako jsem já, unese minimálně dvacet housek se salámem, anebo radši vezmeme řízky, ty jsou přece jen výživnější.“ A tak moc se soustředil na rozdíl mezi výživností housek a řízků, že málem přeslechl, jak paní učitelka říká: „Co myslíte, děti, vezmeme tedy s sebou zítra na výlet Bohouše?“

Děti jedno přes druhé křičely, že ano, to bude paráda a bezva, a hned všichni společně začali ten výlet plánovat.

V horách se totiž často mění počasí a cesty mohou být hodně namáhavé, proto je potřeba si na mapě vždy zjistit, kudy přesně půjdeme. Připravit si pohodlné oblečení, správné boty a taky pláštěnku nebo pořádnou bundu proti dešti a něco na posilněnou. Jsou to odtud sice necelé čtyři kilometry, ale není to žádná procházka po rovině, kdepak.

Bohouš znal cestu na Sněžku dobře, z Luční boudy se jde směrem na východ po pěšince až ke Slezské boudě, odkud vedou na vrchol dvě cesty. Jedna delší a méně strmá, přístupná jen v létě, vede okolo hory. Ta druhá je sice kratší, ale tak strmá, že po jejím okraji museli připevnit řetězy, aby se jich mohli turisté přidržovat.

Dohodli se, že půjdou pohodlnější cestou, a budou mít i krásný výhled do sousedního Polska. Na odpoledne předpovídali srážky, a tak se rozhodli vyjít hned ráno, aby si ten výlet pěkně užili, a až bude k večeru pršet, už budou sedět hezky v teple v klubovně. „Jen aby,“ zapochyboval Bohouš, „to nám takhle vždycky slibují sluníčko, a já pak mám mokré kožich.“ Ale než jim o svých pochybách řekl, zahlédl pana kuchaře, kterému potřeboval o zítřejším výletu říci, aby jim nachystal s sebou svačiny. Pro jistotu nahlásil místo dvanácti dětí patnáct, protože tři svačinky navíc se vždycky sní. Vesele si pomlaskával, těšil se a slintal radostí, jak to všechno pěkně zařídil.

Druhý den v devět hodin ráno byli všichni připraveni. Všechny děti měly v batůžkách kromě jídla i láhev s vodou, protože paní učitelka říkala, že voda je ještě o moc důležitější než svačina. Bohouš si vzal kšandy s taškou na záda, kam mu pan kuchař dal ty svačiny navíc, i když se divil, jak to, že Bohouš neumí děti správně spočítat, když se to tak poctivě učil. Pak se ale usmál pod vousy a bylo mu to jasné.

A šlo se. Bylo krásně, dívali se na naše tři nejvyšší hory, na Sněžku vysokou 1 603 metrů, na Studniční horu, která měří 1 554 metrů, a na Luční horu s výškou 1555 metrů. Paní učitelka dětem vysvětlovala, že se ta výška měří od hladiny moře a povídali si i o tom, proč tady nejsou vzrostlé stromy.

Od severního ledového oceánu sem totiž proudí chladný vzduch, který způsobuje, že je tu průměrná teplota jen 1 stupeň Celsia, a tak tu rostou rostliny jako v tundře, což je název pro krajinu až v daleké a moc chladné arktické oblasti.

Na vrcholu Sněžky bylo ten den krásně, a tak se kochali výhledem. Prohlédli si kapli svatého Vavřince, Českou poštovnu a polskou meteorologickou stanici s restaurací. Sedli si, jedli housky a paní učitelka jim k tomu vyprávěla: „Vrchol Sněžky máme s Polskou republikou napůl. Pro nás Čechy je to nejvyšší hora, ale Polsko má svoji nejvyšší horu jménem Rysy ve Vysokých Tatrách.“

Na zpáteční cestě se zvedl vítr a přinesl velký černý mrak. Nejdříve z něj začaly

padat drobounké kapičky, ale po chvíli už lilo jako z konve. „To se zase s tou předpovědí trefili,“ pomyslel si Bohouš.

A jak pospíchali před tím lijákem, smekla se na mokřém kameni Stelle noha a neštěstí bylo tady, vyvrknula si kotník.

„Jejda, Stellinko, co to máš za boty,“ zhrozila se paní učitelka, „vždyť ty jdeš po horách v sandálkách!“

„Když mně se tyhle botičky víc líbily,“ tekly nešťastné holčičce slzy. Paní učitelka si vyčítala, že Stellinčin hloupý nápad neodhalila, ještě než ráno vyšli, ale na to teď nebyl čas. Bylo jasné, že s vyvrknutým kotníkem malá turistka dolů nesejde, a tak už se paní učitelka chystala zavolat na Luční boudu o pomoc. Bohouš ale věděl, že teď

přišla jeho chvíle. Konečně bude jako jeho předek, slavný záchranářský bernardýn Barry ze Švýcarska. Naštěstí měl na sobě kšandy a dost sil. Postavil se vedle Stelly, která mu opatrně vylezla na chlupatá záda a jela na něm jako na koni.

Na Luční boudu už to nebylo daleko a Stella byla ještě malá holčička, přesto Bohouš přišel s jazykem vyplazeným až na zem a všem vykládal: „Být to někdo větší, museli jsme volat Záchranou službu Vrcholky hor, o které vím, že funguje i u nás na Luční boudě a pomáhá lidem na horách v nouzi 24 hodin denně. Zním i číslo, volá se 112, protože tam, když je to potřeba, hned zavolají i hasiče nebo doktora,“ a po očku koukal, jestli ho někdo pochválí. A taky že

ho všichni chválili a záchráněná holčička Stella mu dokonce nechala od večere celý řízek. Bylo z toho kamarádství na celý život a hned také Bohoušovi slavnostně slíbila, že až sem příště přijede, vezme si pořádné boty a oblečení, protože teď už moc dobře ví, že na horách se nehraje na parádu, ale jde tu někdy třeba i o zdraví.

Jak Bohouš potkal historii

Jednoho podzimního dne ležel bernardýn Bohouš na svém oblíbeném místě mezi dveřmi restaurace s výhledem do kuchyně a podřimoval. Bohouš totiž spí déle než lidé, takový správný pes denně dokáže prospat i čtrnáct hodin. Spí ale mnohem lehčím spánkem, jen tak na jedno oko, oči zavřené, ale uši nastražené.

Kousek za ním zavržala židle a už kolem pospíchala servírka k hostovi: „Ráda vás vidím, pane Švarc, jedno polotmavé?“

„To víš, děvče, s chutí si jedno vaše pivečko dám, po tom výstupu sem si ho zasloužím. Ahoj, Bohouši, jak se dneska máš?“

„Ále,“ protáhl se trochu otráveně Bohouš, „nic moc, je tady spousta hostů, všichni moji přátelé pracují, nikdo si se mnou nehraje, a tak se tady trošku nudím.“

„Ale povím ti, ty bydlíš na takovém krásném místě! Já sem chodím už šedesát let a pořád se sem rád vracím. Tudy totiž kráčela historie, kamaráde, tak jakápak nuda? Pokaždé se tady najde někdo, s kým si dobře popovídám.“ Bohouš

ucítil příležitost zase se něco zajímavého dozvědět, a tak zaškemral: „Pane Švarc, povídejte mi o té historii, prosím, jak tudy šla.“

Měl jako obyčejně štěstí, vybral si totiž opravdu dobrého pamětníka a skvělého vypravěče, který se nenechal dlouho přemlouvat a ochotně spustil: „Tahle bouda tady stojí už od začátku sedmnáctého století, základní kámen, který se tu našel, byl datován roku 1623. Podle pověsti se tehdy dva bratři hádali o dědictví, ten slabší byl nucen utéci a vybudoval si přístřešek v místě dnešní Luční boudy. Druhý bratr ho pronásledoval, ale když ho zde vyčerpaného našel, usmířili se a na památku tady společně vybudovali

stavení. Bouda nejprve sloužila jako zemědělská usedlost, kde se časem začali zastavovat kolemjdoucí lidé, a tak se objekt postupně měnil na hotel, který jim poskytoval ubytování i občerstvení. Z Luční boudy se tak v průběhu století stalo oblíbené výletní místo. Botaničci sem chodili studovat vzácné rostliny a také sportovcům se tu náramně líbilo. Pořádaly se tady třeba závody v lyžování do Obřího dolu nebo skok na lyžích ze střechy Luční boudy.“

Bohoušovi ale vrtalo hlavou to tehdejší zemědělství: „Pane Švarc, nebylo tady v zimě příliš chladno na to, aby tu chováli krávy? Vždyť tady jsou hrozně vysoké sněhové závěje třeba až do května.“

Pan Švarc zvedl prst a vysvětlil: „Inu, nebylo to snadné, na zimu je zavedli dovnitř boudy do stájí a také pro ně přes léto museli nasušit spoustu krmení. Můžeš mi věřit, že pracovat tady v zimě bez současné techniky muselo být opravdu těžké. Vše potřebné sem nahoru vozili na saních.“

Bohouš si líně protáhl přežené packy: „To by tak ještě scházelo, abych tady tahal sáně se senem. Radši ještě vyprávějte dál.“

Pan Švarc se zhluboka napil piva, zakoukal se oknem ven a pokračoval: „Luční, Rennerova a Hamplova bouda, dnešní Výrovka a další horské objekty patřily celé století rodině Rennerů a pak mnoho

let rodině Bonchů. Zvláště hotel Luční bouda byl opravdu krásný. Jenže v roce 1938 nastalo pro Evropu a následně celý svět hodně smutné a těžké období, kdy Československá republika musela předat svoje pohraničí Německu. Tehdy Luční bouda vyhořela. To víš, hotel byl dobře zásobený a říká se, že jak se jednotky Československé armády střídaly s těmi německými, tak někdo z vojáků nešťastnou náhodou, anebo možná i schválně, hotel zapálil. Jak to bylo doopravdy, to už se dnes asi nedozvíme. Svou současnou podobu získala Luční bouda v roce 1940. Byla nově vybudována ze železobetonu na základech vyhořelého hotelu a za druhé světové války fungovala jako vojenské

výcvikové středisko. Němci tady cvičili své vojáky, jak se chovat a bojovat daleko na východě, na Sibiři, kde jsou srovnatelně těžké podmínky jako tady u nás, v nadmořské výšce 1410 m. Tahle hrozná válka skončila až v roce 1945.“

„Tedy, my pejsci se taky občas popereme, ale takhle zle a dlouho?“ kroutil nevěřičně hlavou Bohouš.

Pan Švarc smutně souhlasil: „Vid', Bohouši taky se mi nechce věřit, co nás lidi občas napadne. Po válce se posunuly i hranice našeho státu, a tak blízko za Luční boudou teď vede naše státní hranice s Polskem. Historie tudy běžela dál, nejdřív tuhle budovu vlastnili vojáci, pak připadla Československému

svazu tělesné výchovy a nakonec Svazu turistů. Ale teď je mi tu, Bohouši, úplně nejlépe. Sice už nejsem nejmladší, ale nikam nespěchám a mohu si tady tu pohodu pěkně užívat. Tvoji pánové totiž mají svou Luční boudu a vůbec celé Krkonoše opravdu rádi, a je to tady na každém kroku znát. I proto je tu dnes tolik turistů a hostů. Tak už se nemrač a nevrč, že je tu spousta lidí. Je to totiž úžasné místo, plné historie a života a na ty naše hory prostě patří,“ řekl pan Švarc, dopil pivo, zálibně se rozhlédl po restauraci s původním stropem a svou upracovanou rukou se dotkl těžkého dřevěného stolu, který se tady zachoval ještě z roku 1940. Pak podrbal za uchem bernardýna, pošilhá-

vajícího ke kuchyni, jestli už se náhodou nezačnou nosit večere: „Měj se tady hezky, Bohouši, zase brzy na shledanou a pamatuj si, že máš tu úplně nejlepší boudu na světě.“

Svoje pozdravy a obrázky můžete posílat přímo Bohoušovi na jeho e-mail: **bohous@lucnibouda.cz**.
Určitě vám rád odpoví a kdo ví, třeba vás pozve k sobě na návštěvu.

Bohouš z Luční boudy

Autor: Bohouš, Svatobernardský pes, Princ z Dobruské stáje nar. 27. 7. 2014

Klára Sovová, kamarádka Bohouše

Radka Brůžková, kamarádka Bohouše

Ilustrace: Eva Lišková

Foto: archiv Luční boudy

Vydavatel: Stanislav Beneš a Klára Sovová, majitelé Luční boudy
k 395. výročí položení základního kamene Luční boudy (roku 1623)
první vydání 2018

Luční bouda, hotel, Pec pod Sněžkou 203, Krkonoše

Labská bouda, hotel, Bedřichov 31, 512 38 p. Vítkovice v Krkonoších

Tisk: INDIGOPRINT s.r.o

ISBN 978-80-907158-0-6

www.lucnibouda.cz

Knihu lze objednat: bohous@lucnibouda.cz